

Я. О. Антоненко,
*магістрант спеціальності «Економічна кібернетика»,
Національна академія статистики, обліку та аудиту, м. Київ*

ГЛОБАЛЬНА ПРОБЛЕМА ПАРНИКОВОГО ЕФЕКТУ: НАСЛІДКИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

Основною проблемою екології є підвищення температури на нашій планеті, а парниковий ефект прямо впливає на її збільшення. В часи стрімкого розвитку науково-технічного прогресу проблема парникового ефекту займає все більш вагомим значення для розвинених країн, оскільки має тісний зв'язок з рівнем життя цих країн.

Явище парникового ефекту було відкрито у 1829 Жозефом Фур'є, французьким математиком і фізиком. Саме в цьому столітті ця проблема привернула увагу, оскільки почалася «парова ера», а водяна пара – це один з газів, який саме створює парниковий ефект на Землі.

Парниковий ефект – явище в атмосфері Землі та інших планет, при якому енергія сонячних променів, відбиваючись від поверхні, не може повернутися у космос, оскільки затримується молекулами різних газів, що призводить до підвищення температури поверхні. Без парникового ефекту температура поверхні Землі була б приблизно на 33°C нижчою, ніж є насправді, і становила б 18°C.

Одними з основних газів, за допомогою яких утворюється парниковий ефект є водяна пара (H_2O) та вуглекислий газ (CO_2). Чим більше в атмосфері цих молекул, тим вище піднімається температура.

Основні види діяльності, в результаті якої в атмосферу потрапляють шкідливі гази. це: робота теплових електростанцій; горіння лісів, особливо тропічних; робота автомобілів та металургійних підприємств.

Наразі викопні види органічного палива складають понад 90% всіх первинних енергоресурсів, забезпечуючи 75% світового виробництва електричної енергії. В результаті спалювання органічного палива тільки на теплових електростанціях (ТЕС), не рахуючи роботу автомобільних двигунів і металургійних підприємств, в атмосферу щорічно надходить понад 5 млрд тонн вуглекислого газу. Додатково 1–2 млрд тонн CO_2 надходить в атмосферу за рахунок спалювання лісів, головним чином тропічних.

З початку ХХ ст., за оцінками експертів ООН, збільшення викидів CO_2 становило від 0,5 до 5% на рік. У результаті за останні сто років тільки за рахунок спалювання палива в атмосферу надійшло 400 млрд тонн вуглекислого газу. Зараз атмосфера містить на 25% більше вуглекислого газу, ніж було накопичено в ній за останні 160 тис. років.

Підраховано, що викиди водяної пари в атмосферу нафтогазовим паливно-енергетичним комплексом світу за кількістю на порядок

перевершують викиди діоксиду вуглецю, адже водяна пара є головним парниковим газом на Землі.

У наш час велике занепокоєння викликає можливість того, що внаслідок людської діяльності парниковий ефект може сильно збільшитися й призвести до глобального потепління. Водяна пара – головний на сьогодні парниковий газ, його внесок у парниковий ефект земної атмосфери становить приблизно 20,6°C [1].

Програма ООН з навколишнього середовища прогнозує, що можливе підвищення середньої температури Землі на 1,5°C до 2025 року викличе підняття рівня світового океану на 25 см через танення льоду біля полюсів.

Наслідками парникового ефекту будуть глобальна зміна клімату на планеті, масове вимирання цілих видів тварин і рослинності, підняття рівня світового океану, що призведе до затоплення прибережних міст, в тому числі і у розвинених країнах світу.

Занепокоєна загрозою парникового ефекту, світова спільнота намагається запровадити низку запобіжних заходів. У 1992 р. Конференцією ООН з питань довкілля і розвитку у Ріо-де-Жанейро було прийнято Рамкову конвенцію про зміну клімату, головною метою якої є пошук шляхів стабілізації концентрації парникових газів у атмосфері на такому рівні, який не допускав би шкідливого антропогенного впливу на кліматичну систему. Конвенцію підписали майже всі держави – члени ООН; вона набула чинності у 1994 р. Рамкова Конвенція ООН про зміну клімату (UNFCCC) становить на сьогодні єдину міжнародно-правову базу з питань захисту клімату. 189 країн – учасниць Рамкової Конвенції щороку зустрічаються на кліматичних конференціях ООН. Найвідоміша з них відбулася 1997 р. в японському місті Кіото, внаслідок чого було прийнято Кіотський протокол.

Кіотський протокол є міжнародною угодою про обмеження викидів в атмосферу парникових газів, був прийнятий у м. Кіото (Японія) 11 грудня 1997 р. Країни-учасниці зобов'язані зменшити середньорічні обсяги викидів парникових газів за період 2008-2012 рр. у середньому на 5,2 % порівняно з 1990 р. [2].

Одним з найкращих методів вирішення проблеми парникового ефекту в світі є масове запровадження «зеленої» енергетики, а саме – повна заміна теплових, а тим паче й атомних електростанцій сонячними та вітровими. Оскільки ці види енергії не забруднюють навколишнє середовище, а також є відновлювальними, це дасть змогу забезпечити весь світ енергією, яка ще кілька мільярдів років не закінчиться і не має негативного впливу на температуру землі.

Потрібне масове впровадження використання електромобілів. Створення і розповсюдження заправних станцій для них, дозволить скоротити викиди вуглекислого газу в атмосферу в декілька разів.

Список використаних джерел

1. Монин А.С. Климат как проблема физики / А.С. Монин, Ю.А. Шишков // Успехи физических наук. – 2000. – №4. – С. 419-445.
2. Примаченко Я.Л. Кіотський протокол 1997 / Я.Л. Примаченко // Енциклопедія історії України: у 10 т. / редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін.; Інститут історії України НАН України. – К. : Наук. думка, 2007. – Т. 4. – 328 с.

Т. Н. Байбардина,

*кандидат економічних наук,
доцент кафедри маркетинга,*

*УО «Белорусский торгово-экономический университет
потребительской кооперации», г. Гомель, Республика Беларусь*

Л. В. Мищенко,

*кандидат економічних наук,
доцент кафедри економіки АПК, сфери услуг и статистики,*

*УО «Белорусский торгово-экономический университет
потребительской кооперации», г. Гомель, Республика Беларусь*

В. В. Мачалова,

аспірант,

*УО «Белорусский торгово-экономический университет
потребительской кооперации», г. Гомель, Республика Беларусь*

ОСОБЕННОСТИ И СПЕЦИФИКА СИСТЕМЫ ФОРМИРОВАНИЯ КАНАЛОВ РАСПРЕДЕЛЕНИЯ ХОЛДИНГА «ГОМСЕЛЬМАШ» НА ВНЕШНИХ РЫНКАХ

Усиление конкуренции на мировых рынках, изменение среды функционирования зарубежных компаний, происходящие глобализационные процессы во всех сферах деятельности мирового сообщества выдвигают особые требования к изучению вопросов повышения эффективности системы формирования каналов распределения на внешних рынках.

В результате развития конкуренции на рынке в разных странах сложилась та или иная инфраструктура каналов распределения. Следует учитывать, что каждая страна имеет свои каналы распределения, без учета специфики функционирования которых, не может быть осуществлена эффективная продажа товаров на внешних рынках. Причем, различия в формировании и использовании каналов распределения в отдельных странах могут быть достаточно существенными. Например, в таких странах, как Великобритания, Франция, Германия и Италия широкое распространение